Roys hinderbana

Roy McGillis, senare känd som en av jägarna i Andra dimensionen, var nio år när hennes äldsta bror Michael Jr. började utbilda sig till brandman.

Utbildningen var tuff, i synnerhet när det gällde den fysiska biten, och de studerande tillbringade mycket tid i hinderbanan, något som Mike hade en väldig fallenhet för. Hans muskulösa men smidiga kropp var som gjord för att klättra i rep, balansera på stockar och krypa under maskeringsnät.

Han var faktiskt så pass duktig att han snart blev uttagen i skolans lag som skulle tävla i de regionala mästerskapen, trots att han knappt hunnit påbörja sin utbildning.

När tävlingarna skulle gå av stapeln åkte resten av familjen dit som publik, eftersom Roys pappa, själv brandman, hade lång erfarenhet av hinderbanor och ville visa vad det handlade om.

Denna soliga söndag blev för Roy en ögonöppnare. Redan när hon kom in på tävlingsområdet började hon le.

Här fanns inget av den fåniga karnevalstämning som annars präglade tävlingar och matcher på den amerikanska kontinenten. Inga flaggor, fanfarer och ballonger. Bara vältränade brandmän som med fokus i blick koncentrerade sig på sina prestationer.

Längs den kilometerlånga banan fanns det gott om utrymme för publiken att röra sig och innan resten av familjen ens hunnit bort från parkeringen hade Roy redan utforskat hela banan.

Hennes favorithinder blev en hög vägg som efterföljdes av en lång balansstock över ett djupt lerdike. Där satt Roy hela dagen, även efter att hennes bror tävlat klart.

I bilen hem pratade hon inte om någonting annat än den hinderbana som hon själv tänkte bygga, för skogen bakom familjens hus erbjöd ypperliga möjligheter. Mamma och pappa McGillis tittade på varandra och förstod att detta nyvaknade intresse nog inte skulle svalna i första taget.

Under de närmaste åren – och med farfars benägna hjälp – designade och byggde Roy en hinderbana som fick hela nejden engagerad.

Hon tiggde bräder vid den lokala brädgården, fick gamla traktordäck och stockar av en bonde i grannskapet och talade till sig en hel massa rep från segelföreningens medlemmar.

Hon grävde och spikade, svettades och slet, och för varje sommar blev banan, som gick ut på att omväxlande springa, hoppa, klättra, gunga, krypa, hänga, balansera och åla, allt längre.

När hon inte byggde tränade hon på de olika hindren. Hennes absoluta favorit var nätväggen som åtföljdes av ett stockhinder där man turvis skulle krypa under och hoppa över stockarna.

Inte ens de olyckor som hon råkade ut för – flera stukade vrister och handleder, ett nyckelben, tre hjärnskakningar och en bruten underarm bromsade hennes iver.

När Roy till slut ansåg banan vara klar var den nästan 400 meter lång – en väl upptrampad skogsstig med 16 hinder som uppfyllde alla tänkbara säkerhetsbestämmelser. Då hade hon nyss fyllt 14 och börjat High School.

Fastän hinderbanan i praktiken startade på familjen McGillis gårdsplan lät kommunen bygga en liten parkering i den bortre änden nära landsvägen, så att även andra kunde använda den. Också detta var något som Roy tjatade sig till. Och hinderfantaster från nejden utnyttjade banan regelbundet.

När Roy sedan försvann in i Andra dimensionen trodde alla att hon omkommit i en fallskärmsolycka, även om ingen kropp någonsin hittades. För att hedra hennes minne ordnar familjen sedan dess årliga hindertävlingar – Roy Memorial – på hennes bana.

Och även om tävlande ur landslagseliten deltagit har Roy fortfarande banrekordet på sin egen bana.

Vad berättar texten om Roys familj?
Vad menas med att Mike *hade en fallenhet för* hinderbanan?
Vad menas med att tävlingsdagen *blev en ögonöppnare* för Roy?
Vad gjorde Roy som visar att hon gillade hindertävlingen?
Vem hjälpte Roy med hinderbanan?
Var fick hon tag i allt material som behövdes?
Vilka skador råkade hon ut för under träningarna?
Hur länge räckte det innan banan var klar?
Vad gjorde Roy för att även andra skulle kunna använda hinderbanan?
När Roy försvann trodde alla att hon dött. Vad gjorde man för att hedra hennes minne?

